

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Hanna Małaniuk (spr.)

Sędziowie: SA Mariola Głowacka SA Bogusława Żuber

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 kwietnia 2013 r.

sprawy z powództwa (...) **S.A. w P.**

przeciwko **Samodzielnemu Publicznemu (...) (...) w K.**

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 marca 2013 r.

sygn. akt I Nc 96/13

postanawia:

1. uchylić zaskarżone postanowienie

2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić orzeczeniu kończącemu postępowanie

/-/Bogusława Żuber /-/Hanna Małaniuk /-/Mariola Głowacka

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Okręgowy stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do Sądu Okręgowego Warszawie jako właściwemu miejscowo i rzeczowo. W uzasadnieniu wskazał, że strony w § 11 umowy poddały spory pod rozstrzygnięcie sądu właściwego rzeczowo w W.. Zgodnie z art. 46 § 1 k.p.c. sąd ten jest wyłącznie właściwy do rozpoznania sprawy. Nie ma przy tym zastosowania art. 202 k.p.c., bowiem nie dotyczy on właściwości wyłącznej. Nie mają też powołane w pozwie art. 345 k.p.c. i art. 454 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. Zarzucił naruszenie art. 202 k.p.c. w zw. z art. 46 § 1 k.p.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że właściwość wyłączna w rozumieniu art. 46 § 1 k.p.c. jest tożsama z właściwością usuwalną za pomocą umowy stron w rozumieniu art. 292 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 46. § 1 k.p.c. strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej lub jeżeli powód nie złożył pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tym niemniej jeżeli w takiej sytuacji strona skieruje sprawę do sądu właściwego według ustawy, a nie według umowy, to niewłaściwość ta nie może być uwzględniona

przez sąd z urzędu, a jedynie na zarzut pozwanego wniesiony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Wbrew bowiem stanowisku wyrażonemu przez Sąd Okręgowy, w takim wypadku znajduje zastosowanie przepis art. 202 zd. 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym niewłaściwość sądu dającą się usunąć za pomocą umowy stron sąd bierze pod rozwagę tylko na zarzut pozwanego, zgłoszony i należycie uzasadniony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Sąd nie bada z urzędu tej niewłaściwości również przed doręczeniem pozwu. Istotnie jak stwierdzono w zaskarżonym postanowieniu, przepis art. 202 k.p.c. nie odnosi się do właściwości wyłącznej, której strony i tak nie mogą wyłączyć poprzez zawarcie umowy prorogacyjnej (por. art. 46 § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie/pkt1/ oraz pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu końcowemu ,zgodnie z art. 108§ 1 kpc/ pkt 2/.

/-/Bogusława Żuber /-/Hanna Małaniuk /-/Mariola Głowacka